

Interview met Anke Verslype van Aki over EP Niobe

Gepubliceerd op vrijdag, 19 maart, 2021 - 07:47

[Peter Minnebo](#)



© Laure-anne Iserief

Aki is een nieuw jong jazz collectief uit Antwerpen. Onder de naam ‘Aki’ schrijft drumster Anke Verslype haar eigen muziek en brengt ze deze naar buiten met verschillende bezettingen.

Voor de nieuwste EP Niobe werkte Anke haar muziek uit samen met Marjolein Vernimmen (harp), Ruben De Maesschalck (Bas) en Willem Heylen (gitaar). Samen creëren ze een unieke sound die je laat meevoeren op een stroom van warmte en melancholie. Aki brengt beeldende jazz die je ongelooflijk nostalgisch kan maken en niet zomaar onberoerd laat. Ze laten een midden tussen filmische landschappen, jazz en minimalisme.

De stukken horen bij elkaar en vertellen een verhaal, geen specifieke vertelling, maar ze volgen elkaar wel op in een bepaalde volgorde.

Anke Verslype houdt van verhalen en boeken, dat geeft haar inspiratie. Niobe is de naam van een vrouw uit de Griekse Mythologie die in een steen veranderde nadat ze de goden tarte. De muziek op deze EP wil hier ook een verhaal vertellen. De melodieën zijn niet gemaakt om moeilijk te klinken, er is geen tekst, maar de stukken willen iets vertellen dat de luisteraar kan begrijpen, dat hij of zij zelf kan invullen en zo een verhaal kan horen.

De improvisatie in deze muziek is een belangrijk aspect. De melodie zelf kan misschien simpel zijn, maar tijdens de improvisatie probeert de groep terug op zoek te gaan naar de oorsprong van het lied. Hoe komt de melodie ongedwongen tot stand? Dat is iets dat altijd anders kan zijn of soms net hetzelfde.

De muziek werd voor het eerst gespeeld vorig jaar op het masterexamen van Anke Verslype aan het conservatorium van Antwerpen. Haar muzikanten leerde ze daar ook kennen.

Anke vertelt over haar aanstormende EP met een jeugdig enthousiasme, in de monumentale wandelgangen van Het Groen Kwartier, ooit de wandelgangen van het Militair Hospitaal Antwerpen. Ook hier werden wellicht verhalen geschreven zonder tekst, zoals in het Aki EP repertoire.

(De smeulende verse koffie van het creatieve hart in Antwerpen PAKT Caffènation brengt ons ochtendlijk gesprek op gang)

Vanwaar de korte groepsnaam Aki?

“De allereerste compositie die ik voor jazz heb geschreven, was eigenlijk een oefening ‘Maak je eigen compositie’, toen ik nog studeerde. Ik noemde het Aki, een Japanse naam, betekent ‘briljante herfst’. Het klinkt ook als Anki, zoals sommige mensen mij noemen.”

Aki brengt beeldende jazz, wat moeten we hieronder verstaan?

“Als we muziek spelen, wordt deze vaak als ‘beeldend’ benoemd door de mensen. Waarschijnlijk omdat het zo sferisch, filmisch is en beelden oproept bij mensen.”

Geen lyrics, hoe kwamen jullie dan tot de songtitles?

“Ik lees veel boeken en verhalen die kunnen inspireren. Een nummer wordt soms geschreven op basis van verhalen en dan plak ik er een titel op. Niet letterlijk, maar vage titels, zodat mensen het zelf nog kunnen invullen en er een eigen verhaal van kunnen maken. Als het te letterlijk aangegeven wordt, komt het teveel in your face”

Als je inzoomt op de nummers ontdek je veel details, geen muziek die je zomaar op de achtergrond speelt.

“In die zin heb ik de muzikanten ook gekozen, zoals Willem (gitarist) die mooie sferen kan creëren. Hij kan kleine elementen toevoegen die het geheel zeer open maken. Als drummer ben ik daar zelf altijd naar op zoek, kleine details die het verschil kunnen maken.”

Ruimte voor improvisatie?

“Een bepaald schema ligt vast, de rest is improvisatie. Je kan het horen wanneer de melodie opkomt en daarrond wordt er geïmproviseerd. Een zeer belangrijk aspect in onze muziek. Het is de keuze van de muzikanten hoe zij improviseren en hoe we op elkaar inspelen.”

Door de melodie behouden jullie enige vorm van structuur.

“Als je mijn geschreven composities zou zien, dan zijn dat notities op een klein blaadje. Een melodie, met wat akkoorden. Ik heb wel een bepaalde sfeer voor ogen, hoe we van start zullen gaan. Je stuurt in een bepaalde richting, maar meestal wordt het dan iets anders.”

De EP noemt 'Niobe'.

“Een Griekse naam. Toen ik naar een groepsnaam aan het zoeken was, en wat opzoekingen deed in de mythologie, stootte ik op Niobe. Op dat moment was ik een stuk aan het schrijven en vond het een mooie titel hiervoor. Vervolgens vond ik de titel ook het meest geschikt voor de EP.”

De EP is geschreven tijdens de eerste lockdown, heeft dit een stempel gedrukt op de muziek? Het gegeven 'veel tijd en rust' tegenover het 'dreigend onzeker' karakter?

“Voor mij was het goed dat die rust er was. Studeren aan het conservatorium, halftijds werken en spelen in verschillende bands. Je zit op een trein die niet stopt. Ik schrijf tijdens reizen of als ik in de natuur ben, als er even rust is. Met Covid was die rust er plots en het was toen ook supermooi weer. Ik kon mijn tijd nemen om te schrijven zonder stress. Ik had wel enkele deadlines voor mijn studies, maar al de rest viel weg. Het is voor iedereen anders geweest, voor andere mensen was het helaas meer een negatieve ervaring tijdens die lockdown.”

Is de EP geschreven zonder externe inmenging, een platenlabel?

“Geen druk van een label, ik heb deze muziek ook gebruikt bij mijn masterproef. Het is dus iets dat volledig van mij is. Ik heb volledig mijn eigen ding kunnen doen.”

Het artwork is van de hand van je zus Soetkin.

“Ze schildert en maakt zeer mooie werken. Haar stijl past toevallig goed bij de muziek, misschien toevallig omdat we zussen zijn. Ze had me gevraagd om wat ideeën door te spelen. Eén van de nummers, Tokyo, dat gebaseerd is op een boek over Japan. Een stad waar alles strak is met flatgebouwen. Ik stuurde een aantal foto's naar haar door waarop ze zich kon baseren. Ik woon nu in Antwerpen en vind het leuk om die twee uitersten te verwerken, want ik vertoef graag zowel in de stad als in de natuur.”

Rechthoekige vormen op de cover.

“Het symboliseert de flatgebouwen, met kleine raampjes. Op de single krijgen die raampjes verschillende lichtjes. Maar als je het er niet in ziet, is dat ook geen probleem. Mensen kunnen zelf interpreteren.”

Anke, je groeide op in Ieper, een stad met een immens oorlogsverleden.

“Ik vind het steeds leuk om terug te keren naar die stad, en naar mijn ouders. Er is daar nog rust en natuur, ik denk dat ik het verlangen naar die dingen vandaar heb. Openheid, het is allemaal plat en ik herinner me vooral de toffe zomers bij mijn ouders.”

Hoe ervaren je de verhuis van West-Vlaanderen naar Antwerpen?

“Ik woon nu in Berchem, het valt heel goed mee. Mensen merken regelmatig op, ‘je bent precies niet van hier’. Mijn 2 andere zussen wonen ook in het Antwerpse. We hebben allemaal in Antwerpen gestudeerd en blijven plakken. Een lief hier gevonden.”

Welke karakters schuilen er binnen de groep?

“We hebben allemaal wel iets ingetogen. Ruben is de meest gekke van ons allemaal, altijd enthousiast. Marjolein komt uit de klassieke richting, voor haar was dit alles ook zeer spannend. Ik had alle vertrouwen in haar, want ik weet hoe ze speelt. Belangrijk is om een goed groepsgevoel te hebben. Zolang je je goed voelt in een groep, kan je meer laten zien. Als ik met mensen ga samenwerken, bekijk ik wie er nu in dit verhaal het best past.

Van Willem zijn stijl ben ik sowieso fan. Door nieuwe bezettingen te creëren, kan je ook nieuwe dingen gaan uitproberen. Ik vroeg Marjolein en Ruben erbij, en er was onmiddellijk een klik, welke zich onmiddellijk vertaalt in de muziek. Zeker bij improvisatie, moet het gehele plaatje kloppen.”

Jullie stonden toch op Jazz Middelheim 2020, ondanks het woelige Covid jaar.

“We werden hiervoor gevraagd enkele weken voor het festival, zeer leuk om daar te spelen. Mooi dat we die kans gekregen hebben. Onze coördinator op het conservatorium zorgde voor de nodige contacten. Mijn masterproef was online met een video, je mist wel het gevoel om iets live te kunnen tonen. Jazz Middelheim was voor mij het moment dat ik mijn muziek écht kon tonen aan iedereen.”

Next step, an album?

“Volgende stap is sowieso een album, de timing is nog wat vaag omwille van Covid.”

Kregen jullie al de nodige aandacht in de media?

“Klara heeft onze single al gedraaid, alsook de live opnames van Jazz Middelheim. Onze muziek is niet speelbaar op alle radiostations, dan is het wel fijn dat het station die het kan spelen, het ook doet!”

Heb je je al gewaagd aan andere stijlen als drummer?

“Ik probeer graag zoveel mogelijk uit, zoals het elektronische popgenre, om dan eens te kijken wat mij het meeste ligt. Op een bepaald moment maakte ik deel uit van teveel groepen. Ik heb wat gas moeten terug nemen, om dan meer voor mezelf te gaan spelen. Zo speelde ik in Fortress, de groep van Hanne Torfs. Maar de lockdown deed me beseffen, iets minderen heb ik echt wel nodig. Verschillende bands betekent veel repeteren, verplaatsingen, optredens. Maar teveel is onoverzichtelijk.”

Even een helicopterview over de songs....

“ ‘Over Zee’ begint met improvisatie met een repetitief karakter.”

Eén nummer behoudt redelijke structuur tegenover de andere nummers.

“Tokyo, hier wordt geïmproviseerd rond de melodie, dewelke sterk aanwezig blijft.

‘Hoog in de lucht’ is een heel vrolijk melodietje. Hier wou ik mee eindigen. Toen we het schreven hing er een vrolijke vibe. Het nummer wordt door velen geapprecieerd.”

En zoals vele artiesten, grote honger naar live?

“Zeker! We plannen een stream concertje. Als je gefilmd wordt tijdens zo’n stream, ben je je meer bewust van wat je doet, dan dat je voor een publiek speelt. Die camera komt écht op jou af.”

Het Zesde Metaal ging een etmaal live stream in een B&B afgelopen zondag.

“Zo zie je maar dat je met de middelen die er zijn, er iets zeer tof van kan maken.”